צוואות השבטים — צוואת שמעון הבן השני ליעקב וללאה

העתקת דברי שמעון אשר דבר אל־בניו לפני מותו בשנת מאה ועשרים לחייו בעת מות יוסף:

ויהי כאשר חלה שמעון ויבאו בניו לראותו ויתחזק וישב וישק להם ויאמר:

שמעו בני אל־שמעון אביכם ואגידה לכם את אשר בלבבי:

אנכי נולדתי ליעקב בן שני לאבי ולאה אמי קראה את־שמי שמעון כי שמע אלהים את־תפלתה:

וגם־חזק מאד הייתי ולא יראתי מעשות דבר ולא פחדתי מכל־מפעל:

כי קשה היה לבי וכבד לבלי־חת וקרבי לבלי רחמים:

כי גם הגבורה נתנה מאת אל עליון לבני־איש בנפשם ובבשרם:

כי בעת נעורי הרביתי לקנא ביוסף כי אהבו אבי מכל:

ואקשה את־לבי להרגו כי שר החטא ורוח הקנאה עורו את־ תבונתי לבלתי התהלך אתו כאח ולבלתי חשך גם את־יעקב אבי:

ואלהיו ואלהי אבותינו שלח את־מלאכו ויצילהו מידי:

כי כאשר הלכתי אנכי שכמה להביא משחה לעדרים וראובן דותינה מקום היו צרכינו וכל־אוצרנו מכרו יהודה אחי לישמעאלים:

וראובן בשמעו זאת התאבל כי בקש להשיבו אל־אביו:

ואנכי בשמעי כאלה ואקצף על־יהודה מאד כי עזבו חי ואהי קוצף עליו חמשה חדשים:

ויאסרני יי וימנע ממני את־חזק ידי כי יבשה יד ימיני שבעה ימים:

ואדע בני כי באה לי זאת בגלל יוסף ואנחם ואבך ואתפלל אל־יי כי תשוב ידי לאיתנה וארחק מכל־טמאה ומכל־קנאה ומכל־הוללות:

כי ידעתי כי מעשה רע זמותי לפני יי ולפני יעקב אבי על־דבר יוסף אחי בקנאי בו:

ועתה בני שמעו לי והשמרו מרוח עועים ומן־הקנאה:

כי הקנאה תמשל ברוח האדם ולא תתנהו לאכל ולשתות ולעשות טוב:

כי בכל־מקום תסיתהו להרג את אשר יקנא־בו:

וכל־עוד האיש אשר יקנא בו יפרח יבל המקנא־בו:

ועל־כן עניתי שנתים בצום נפשי ואדע כי יגאל איש מקנאה ביראת אלהים:

כי כל־אשר ינוס אל־יי תרחק ממנו הרוח הרעה ודעתו עליו תקל:

והוא גם־את אשר קנא־בו ירחם ויסלח לאויביו וככה יסור מקנאה:

ואבי שאלני על־נפשי כי ראה כי הלכתי קודר ואמר לו כי עניתי בכבדי:

כי אנכי הרביתי להתאבל מכלם יען כי אני אשמתי במכירת יוסף:

ויהי כאשר באנו מצרימה ויאסר אותי כמרגל ואדע כי בצדק עניתי ולא נעצבתי:

ויוסף היה איש טוב רחום וחנון ורוח יי היתה בו ולא שמר לי עברתו ויאהבני יחד עם אחי:

והשמרו־נא גם־אתם בני מכל־קנאה ותחרות והתהלכו בתם־לבב למען יתן יי גם־לכם חן וחסד וברכה על־ראשיכם כאשר ראיתם ביוסף:

כל־הימים האלה לא הכלימני על־המעשה הזה ויאהב אותנו כנפשו ויכבדנו על־בניו ויתן לנו עשר ומקנה ותבואות לרב:

וגם אתם בני אהבו איש את־אחיו בלב טוב ותסור מכם כל־רוח תגרה:

כי היא תרגיז נפש ותשחית בשר רגז וריב תביא לתושיה ותרתיח את־הדם ותוליך דעת איש שולל ותביא בלהה לנפש ורעדה לגו:

כי גם־בשנתו קנאה רעה תתעהו ותאכלהו וברוחות רעות תרעיש את־נפשו ותבהיל את־בשרו וברעש תדד שנה מנפשו וכרוח רע ומרעיל ככה יראה לבני האדם:

ולכן היה יוסף יפה־תאר וטוב ראי כי כל־רע לא היה בו:

ועתה בני היטיבו את־לבבכם לפני יי וישרו את־דרככם בפני אנשים ותמצאו חן בעיני אלהים ואדם:

השמרו מן־הזנות כי הזנות היא אם כל־רע בהרחיקה מאת יי ובהקריבה לבליעל:

ואנכי ראיתי בכתבי ספר חנוך כי בניכם ישחתו בזנות ויצרו לבני לוי בחרב:

ולא יוכלו לעמד בפני לוי כי ילחם את־מלחמות יי ויכניע את־צבאכם:

ומתי מספר יהיו ויחלקו בלוי וביהודה ולא יהיה מכם איש למלוכה כאשר נבא גם־אבינו בברכותיו:

ראה הגדתי לכם הכל למען אהיה נקי מחטאתכם:

ואם תסירו מכם תגרה וכל־קשי־לבב כשושנה יפרחו עצמותי בישראל וכחבצלת בשרי ביהודה ויהי ריחי כריח הלבנון ותמלא ממני הארץ קדושים לעולמי עולמים וענפיהם למרחוק ישתרעו:

ואז ישמד כל־זרע כנען ולא תהי שארית לעמלק ונשמדו כל־בני כתים וכל־בני חת יכרתו:

ואז תכרת ארץ בני חם וכל־העם ישמד ואז תשקט הארץ מרגזה וכל־אשר תחת השמים ממלחמה:

ואז גדול ישראל יכבד שם כי יי אלהים יופיע עלי אדמות:

ואז ינתנו כל־רוחות התהו למרמס ובני האדם ימשלו ברוחות הרעות:

ואז אקום גם אנכי בשמחה ואהלל על עליון על־נפלאותיו:

ועתה בני שמעו אל־לוי ואל־יהודה ואל־תתקוממו לשני השבטים האלה כי מהם תקום לכם ישועת אלהים:

כי יקים יי לכם מלוי כהן גדול ומיהודה מלך והוא יושיע את־כל הגוים ואת־ישראל:

ועל־כן הנני מצוכם זאת אשר תצוו גם־אתם את־בניכם למען ישמרו זאת לדרותם:

ויהי כאשר חדל שמעון לצות את־בניו וישכב עם־אבותיו והוא בן־מאה ועשרים שנה:

וישימו אותו בארון־עץ למען העלות את־עצמותיו חברונה:

ויעלו את־עצמותיו חרש במלחמת מצרים:

כי את־עצמות יוסף שמרו המצרים בקברי המלכים כי הגידו להם החרטמים אשר בצאת עצמות יוסף ממצרים יהיה חשך־אפלה בארץ ומכה גדולה למצרים אשר לא־יכיר איש את־אחיהו בנרות:

ויבכו בני שמעון את־אביהם ויהיו במצרים עד־יום צאתם ממצרים ביד משה: